

Arrest

nr. 267 654 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. MAERTELAERE, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2020 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 augustus 2021 onontvankelijk verklaard.

Op dezelfde dag werd ten aanzien van verzoekster tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

+ minderjarige kinderen

K.A.

Geboren te Antwerpen op X

K.N.

Geboren te Antwerpen op X

K.A.

geboren te Antwerpen op X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Onverminderd alle nieuwe gegevens en middelen op te werpen door verzoeker in de loop van het geding, cfr. artikel 39/76§1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen , wenst verzoekster middels huidig verzoekschrift de volgende middelen op te werpen :

b.1. Schending van artikel 8 EVRM en art. 22 van de Grondwet

Deze beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 22 van de Grondwet luidt als volgt: “Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarde door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht”

Artikel 8 EVRM voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Verzoekster heeft een band met haar partner en kinderen. Twee van de twee kinderen, verzoekers, zijn schoolgaande. Zij gaan naar school in Antwerpen waar zij geliefd zijn door hun medeleerlingen en leerkrachten.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: “Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving is in het belang van landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens de te nemen maatregel getoetst moet worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op familieleven.

In concreto moet de uit wijzende staat een groter voordeel hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing om verzoekers te repatriëren niet proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers hun recht op een privéleven geschonden wordt en dat de overheid geen voordeel heeft bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Mevrouw K. heeft nooit strafbare feiten gepleegd.

Men moet rekening houden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (conform RvST. 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het gezin was in de proces van het regulariseren van hun verblijfstitels. Verwerende partij heeft een verkeerdelijk beslissing genomen met betrekking tot hun regularisatieaanvraag, een beslissing die wordt aangevochten, bijkomende reden om het land nog niet te moeten verlaten.

Verweerster heeft geen concrete belangenafweging ondernomen, die onder artikel 8 EVRM worden vereist.

Verweerster is verplicht om het hoger belang van het kind in overweging te nemen.

In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) - 12738/10 ,03-10-2014.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat heeft zij niet gedaan hetgeen bovendien een schending van de motiveringsplicht uitmaakt. De beslissing is dan bovendien onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vordering van verzoekster dient gegrond verklaard te worden en het bevel van verweerster dient vernietigd te worden.”

3.2. Verzoekster betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zo betoogt zij dat zij een band heeft met haar partner en kinderen. Twee van haar kinderen zouden alhier naar school gaan. Verweerder zou bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden hebben met het hoger belang van het kind.

In de eerste plaats dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat de bestreden beslissing ook geldt ten aanzien van haar kinderen. Tevens ten aanzien van verzoeksters partner werd er beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat haar gezinsbanden onderbroken worden door het bestreden bevel.

Daarenboven dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel tezelfdertijd werd afgegeven als de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het feit dat de kinderen van verzoekster alhier naar school gaan. In deze beslissing wordt gemotiveerd dat er niet blijkt dat de kinderen van verzoekster hun scholing niet in het land van herkomst kunnen verderzetten. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat dezelfde overwegingen ook voorafgaan aan het bevel, dat door dezelfde ambtenaar op dezelfde datum werd genomen. Verzoekster licht ook niet *in concreto* toe in welke mate deze overwegingen te kort zouden schieten ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf impliceert immers eveneens dat verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten daar slechts het logische gevolg van is. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Verzoekster voert dan wel aan dat zij een beroep indiende tegen de voormelde weigeringsbeslissing, doch blijkt dit niet uit het administratief dossier noch is een dergelijk beroep gekend bij de Raad. Er dient te worden geconcludeerd dat de weigeringsbeslissing van 30 augustus 2021 definitief is en bekleed is met gezag van gewijsde.

3.3. Waar verzoekster betoogt dat zij nooit strafbare feiten heeft gepleegd, laat zij na te verduidelijken op welke manier dit elementen de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet in de weg staat.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT